

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Mrázkové a soudců JUDr. Pavla Vlacha a JUDr. Čestmíra Slaného v právní věci

žalobce: **J. K.**, narozený dne xxx
místem trvalého pobytu xxx, xxx
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Kotkem
sídlem třída Kpt. Jaroše 1929/10, Brno

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČ 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2

o zadostiučinění nemajetkové újmy,

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 8. 11. 2021, č. j. 20 C 29/2020-338, ve znění doplňujícího usnesení ze dne 6. 5. 2022, č. j. 20 C 29/2020-362,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v zamítavém výroku II ohledně částky 28 125 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10% ročně od 6. 3. 2020 do zaplacení a v zamítavém výroku III ohledně částky 22 500 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10% ročně od 6. 3. 2020 do zaplacení **zrušuje** a řízení se v tomto rozsahu **zastavuje**.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

- II. Rozsudek soudu prvního stupně se v zamítavém výroku III **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 133 409 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10% ročně od 6. 3. 2020 do zaplacení, a ohledně částky 1 645 633 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10% ročně od 6. 3. 2020 do zaplacení se v tomto výroku **potvrzuje**.
- III. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrociích o nákladech státu **zrušuje** a věc se **vrací** v tomto rozsahu soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 116 762 Kč, k rukám zástupce žalobce, do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované zaplatit žalobci částku 22 500 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10% ročně od 6. 3. 2020 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok I), zamítl žalobu o zaplacení částky 28 125 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10% ročně od 28. 2. 2020 do zaplacení a úroku z prodlení z částky 22 500 Kč ve výši 10% ročně za dobu od 28. 2. 2020 do 6. 3. 2020 (výrok II) a dále co do částky 1 801 542 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10% ročně od 28. 2. 2020 do zaplacení (výrok III), ve výroku IV rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, výrokem V uložil žalobci nahradit „státu – České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 2“ náklady řízení v rozsahu 50%, jejichž výše bude určena (ve výroku nesprávně „učiněná“) v samostatném usnesení, do tří dnů od právní moci takového usnesení, a výrokem VI, doplněným podle pokynu odvolacího soudu usnesením ze dne 6. 5. 2022, zavázal k náhradě druhé poloviny nákladů státu žalovanou, a to za týchž podmínek jako žalobce.
2. Soud prvního stupně tak rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal na žalované zadostiučnění za nemajetkovou újmu, jež mu měla vzniknout jednak následkem trestního stíhání jeho osoby pro trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) a § 9 odst. 2 trestního zákona č. 140/1961 Sb. (dále i jen „tr. zák.“), vedeného posléze u Okresního soudu Brno – venkov pod sp. zn. 2 T 77/2011, jehož usnesením ze dne 21. 2. 2019, které ve vztahu k žalobci nabylo právní moci dne 10. 5. 2019, bylo trestní stíhání zastaveno podle § 172 odst. 1 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád (dále i jen „tr. řád“), jednak v důsledku nepřiměřené délky trestního stíhání. Újmu vzniklou žalobci z důvodu zahájení a vedení trestního stíhání žádá žalobce odškodnit zaplacením částky 1 460 000 Kč poté, co mu žalovaná z tohoto titulu zaplatila částku 40 000 Kč. Na odškodnění újmy zapříčiněné tvrzenou nepřiměřenou délkou trestního stíhání požaduje žalobce zaplacení částky 341 542 Kč po plnění žalované částkou 50 625 Kč. Celkem tak žalobce požaduje na žalované zaplacení částky 1 801 542 Kč, a to s úrokem z prodlení v zákonné výši od 28. 2. 2020 do zaplacení.
3. Soud prvního stupně vyšel po provedeném dokazování předně z podrobně zjištěného průběhu žalobcova trestního stíhání, zahájeného usnesením policejního orgánu ze dne 25. 10. 2010 a skončeného nabytím právní moci již shora uvedeného usnesení okresního soudu o zastavení trestního stíhání dne 10. 5. 2019. Žalobce byl trestně stíhán jako zastupitel obce xxx spolu s dalšími pěti zastupiteli pro jednání spočívající v tom, že zastupitelé v úmyslu opatřit obci neoprávněný majetkový prospěch schválili na zasedání zastupitelstva konaném dne 18. 5. 2009 prodej devíti pozemků, ač věděli, že je na ně uplatněn restituční nárok podle zákona č. 229/1991 Sb. Pokud jde o průběh trestního stíhání, odvolací soud pro stručnost svého rozhodnutí plně odkazuje na vyčerpávající odůvodnění napadeného rozsudku. Žalobce uplatnil posléze zažalované nároky u žalované dne 5. 9. 2020, žalovaná před podáním žaloby plnila jen shora uvedenými částkami.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

4. Při právním posouzení věci soud prvního stupně postupoval podle ustanovení § 1 odst. 1, § 2, § 5, § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, § 13 odst. 1 a 2 (jakkoliv jej necitoval) a § 31a zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), v platném znění (dále i jen „OdpŠk“).
5. K nároku na odškodnění nemajetkové újmy z důvodu zahájení a vedení trestního stíhání soud prvního stupně na jejich podkladě předně konstatoval, že žalobcovo trestní stíhání je vzhledem k jeho výsledku namíste kvalifikovat jako nezákonné, což při splnění dalších podmínek (vznik újmy a příčinná souvislost) zakládá právo na odškodnění.
6. Ke splnění těchto podmínek soud prvního stupně uvedl, že žalobce byl sice stíhán pro závažnější trestný čin se sazbou trestu odnětí svobody na tři léta až deset let, a to po delší dobu, dopady stíhání do jeho osobnostní sféry však byly minimální. Uvedený závěr soud prvního stupně odůvodnil tím, že jakkoliv bylo trestní stíhání rozsáhle medializováno, a to i na celostátní úrovni, jeho mediální tvář byl starosta J. K. Sám žalobce v médiích jmenován nebyl, byl jen zachycen v reportáži bez uvedení jména. Medializaci předmětné trestní věci soud prvního stupně shledal jako prostý a státu nepřičitatelný důsledek zásady veřejnosti trestního řízení a obecných veřejných poměrů případu; k tomu poukázal na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, a ze dne 26. 11. 2013, sp. zn. 30 Cdo 3870/2012. Údajnou podjatost předsedy trestního senátu, jeho neprofesionalitu a falšování protokolu z hlavního líčení shledal soud prvního stupně jako okolnosti (nadto neprokázané) procesního charakteru, jež byly takto v trestním řízení i vyřešeny, a nemohly již proto zasáhnout žalobcovo osobnostní sféru. Žalobce podle soudu prvního stupně nebyl trestním stíháním zasažen ani v pracovní rovině, když zaměstnání, které měl v době jeho zahájení, ukončil dohodou až s odstupem několika měsíců, a nadále pracoval i v době, kdy trestní stíhání pokračovalo. Zásadní žalobní tvrzení o rozpadu žalobcova manželství následkem trestního stíhání soud prvního stupně shledal neprokázanými. V tomto směru akcentoval, že ze svědecké výpovědi žalobcova syna R. K. zjistil, že jmenovaný věřil v otcovu nevinu, což ostatně zprvu uvedl i sám žalobce v účastnické výpovědi, a to i ve vztahu ke svým sestrám a manželce. Pro žalobcem v průběhu výpovědi současně uvedený opačný údaj o tom, že manželka i synové věřili v opodstatněnost trestního stíhání, vyhodnotil soud prvního stupně důkaz žalobcovým účastnickým výsledkem nevěrohodným. Zcela zásadní důkazní význam pak soud prvního stupně přiznal odůvodnění rozsudku o rozvodu žalobcova manželství (rozsudek Okresního soudu Brno-venkov ze dne 2. 2. 2017, č. j. 11 C 340/2016-14), v němž se o trestním stíhání jako příčině rozvratu manželství „nepíše“, ale je zde poukázáno na žalobcovy nevěry. Podle soudu prvního stupně si lze stěžít představit, že by se s žalobcem manželka rozvedla z důvodu trestního stíhání, ač současně věřila v jeho nevinu. Provedeným dokazováním konečně podle soudu prvního stupně nebylo zjištěno, že by se žalobce odstěhoval z xxx z důvodu trestního stíhání a že by byl v souvislosti s ním vnímán svým okolím jako „kriminálník“. Žalobce každopádně i podle soudu prvního stupně prožil déletrvajícím trestním stíháním v obavách z jeho výsledku.
7. Soud prvního stupně tak dospěl k závěru, že žalobci v důsledku trestního stíhání vznikla jistá nemajetková újma, kterou je s ohledem na naplnění kritérií povahy trestní věci, délky trestního stíhání a následků jím způsobeným v žalobcově osobnostní sféře namíste odškodnit v penězích. I s přihlédnutím ke srovnatelnému odškodňovacímu případu, za nějž soud prvního stupně označil věc u něj vedenou pod sp. zn. 28 C 168/2016 s poskytnutým odškodněním ve výši 107 500 Kč, shledal adekvátním peněžním odškodněním újmy vzniklé žalobci trestním stíháním právě částku 40 000 Kč, kterou mu žalovaná zaplatila již před podáním žaloby.
8. Pokud jde o nárok na odškodnění nemajetkové újmy za tvrzenou nepřiměřenou délku trestního stíhání, tuto délku („téměř devět let“, jak uvedeno v bodu 34 odůvodnění napadeného rozsudku; ve skutečnosti však 8 let, 6 měsíců a 15 dní – poznámka odvolacího soudu) soud prvního stupně zhodnotil na podkladě zjištěného průběhu trestního stíhání jako nepřiměřenou, a tedy představující

nesprávný úřední postup. Akcentoval, že v řízení došlo k výraznému průtahů v době od 10. 6. 2014 do 31. 10. 2017. Dále dovodil, že v důsledku tohoto nesprávného úředního postupu vznikla žalobci nemajetková újma, kterou je na místě odškodnit v penězích, když žalovaná vznikl újmy nevyvracela a na její odškodnění sama plnila v penězích. Výši peněžního odškodnění pak soud prvního stupně stanovil, vycházející z hledisek vymezených v § 31a odst. 3 OdpŠk a jejich uvažovaného promítnutí v dané věci, tak, že základní odškodnění za celé řízení ve výši 112 500 Kč, dané součinem roční částky odškodnění ve výši 15 000 Kč (resp. 7 500 Kč/rok za první dva roky řízení) a doby trvání řízení, dále upravil, a to jednak snížením o 25% pro složitost věci a o dalších 20% pro čtyřstupňové soudní rozhodování, jednak zvýšením o 10% z důvodu již typově vyššího významu řízení pro žalobce, takto jen dílem zohledněného v rámci odškodnění újmy způsobené trestním stíháním (tj. nezákonným rozhodnutím). K dalším modifikacím základní částky odškodnění soud prvního stupně neshledal důvod, a výsledně je tak určil částkou 73 125 Kč.

9. Proto soud prvního stupně vyhověl žalobě jen co do částky 22 500 Kč přiznané na (do)odškodnění nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení, kterou uložil žalované zaplatit spolu s úrokem z prodlení v zákonné výši od 6. 3. 2020 (jakožto dne následujícího po uplynutí lhůty k plnění podle § 15 odst. 1 OdpŠk) do zaplacení, a ve zbytku žalobu zamítl.
10. Zbytek žalobního požadavku pak má – podle odůvodnění napadeného rozsudku – sestávat z částek 1 460 000 Kč (nedůvodný požadavek na odškodnění nemajetkové újmy za trestní stíhání), 290 917 Kč (zde soud prvního stupně přehléd, že rozdíl žalobního požadavku na odškodnění nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku trestního stíhání ve výši 341 542 Kč a jím z tohoto titulu přisouzené částky 22 500 Kč činí 319 042 Kč – poznámka odvolacího soudu) a konečně 50 625 Kč, což má být „plnění žalované z titulu nesprávného úředního postupu“; zde soud prvního stupně očividně přehléd, že žalobce s uvedeným dobrovolným plněním žalované kalkuloval již v žalobě. Zamítavými výroky II a III napadeného rozsudku bylo nicméně rozhodnuto o částce celkem 1 829 667 Kč, přičemž součet částek 1 460 000 Kč, 290 917 Kč a 50 625 Kč uvedených v odůvodnění činí 1 801 542 Kč. K procesnímu vypořádání tohoto deficitu napadeného rozsudku se odvolací soud vyjádří níže.
11. O náhradě nákladů řízení soud prvního stupně rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř. s tím, že každý z účastníků uspěl v jednom ze zažalovaných nároků, jejichž tarifní hodnota je stejná. Ze stejného důvodu a podle § 148 odst. 1 o. s. ř. mezi účastníky rovnoměrně rozložil povinnost k náhradě nákladů vzniklých státu, ztotožněných s vynaloženými náklady na svědečné.
12. Žalobce napadl rozsudek soudu prvního stupně včasným a přípustným odvoláním, jímž brojil proti oběma zamítavým výrokům o věci samé v částech tam uvedených jistín žalobního požadavku spolu se zákonnými úroky z prodlení (až) od 6. 3. 2020 do zaplacení.
13. Úvodem odvolání žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku zapříčiněnou tím, že soud prvního stupně zamítl žalobu co do částky 1 829 667 Kč, ač původním předmětem řízení byl požadavek na zaplacení částky 1 801 542 Kč a po částečném vyhovění žalobě jím zůstal již jen požadavek na zaplacení částky 1 779 042 Kč. Podle žalobceva názoru není možné dovodit ani z odůvodnění rozsudku, jaké úvahy soud prvního stupně k takovému rozhodnutí vedly.
14. Zjevně pro případ, že by odvolací soud nepřistoupil k žalobcem navrhovanému zrušení odvoláním dotčené části napadeného rozsudku a vrácení věci soudu prvního stupně již z tohoto důvodu, snesl žalobce ve vztahu k posouzení obou zažalovaných nároků rovněž řadu věcných odvolacích námitek.
15. Pokud jde o nárok na odškodnění nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku trestního stíhání, soud prvního stupně sice správně shledal nárok důvodným co do základu, nesprávně ale určil výši

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

odškodnění. Soud prvního stupně se předně nijak nevypořádal s jemu předestřenou argumentací, podle níž by měla být základní částka vyšší než 15 000 Kč/rok již proto, že od vydání stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2020 (dále jen „Stanovisko“), které stanovilo základní částku v rozmezí 15 000 až 20 000 Kč, uplynulo již 10 let, v průběhu nichž se zvyšovaly mzdy, platy i cenová úroveň. Podle žalobce je neakceptovatelné, aby odškodňování nemajetkové újmy podle zákona č. 82/1998 Sb. nepočítalo s obecnými valorizačními principy, na nichž je založeno odškodňování v soukromé sféře. Žalobce shledává spravedlivým, aby byla základní částka navýšena v poměru odpovídajícím růstu platů ve státní správě od roku 2011, tj. o 81,77%.

16. Žalobce nesouhlasil ani se soudem prvního stupně provedenými modifikacemi základní částky odškodnění. Soudem prvního stupně uvažovaná složitost věci nemůže opodstatnit snížení odškodnění o celých 25%, když zpočátku trvalo přípravné řízení pouze 8,5 měsíce a všichni svědci byli vyslechnuti při jediném hlavním líčení. Po vydání odsuzujícího rozsudku pak trvalo řízení do rozhodnutí odvolacího soudu 11 měsíců, což nemohla způsobit složitost věci. Navíc přezkoumání restitučních otázek mělo předcházet trestnímu stíhání a obžaloba byla posouzena jako předčasná.
17. Žalobce nesouhlasil ani se snížením odškodnění o 20% z důvodu víceinstančnosti. Řízení u Ústavního soudu o stížnosti spoluobviněného J. K. ve věci jeho vazby a řízení u Nejvyššího soudu o podané stížnosti pro porušení zákona neměla na délku řízení prakticky žádný vliv. Odvolací soud nerozhodoval ve věci opakovaně, ale pouze jednou, a to kasačně z důvodu závažných vad v řízení před soudem prvního stupně. K opakovanému rozhodování soudu prvního stupně pak došlo jen proto, že se státní zástupce neřídil závazným právním názorem odvolacího soudu a podal znovu obžalobu, namísto bezodkladného zastavení trestního stíhání. Vícestupňovost soudního rozhodování proto měla být podle žalobceho přesvědčení důvodem pro navýšení, a nikoliv snížení odškodnění, neboť jeho důvody nutno přičíst státu k tíži, a nikoliv ku prospěchu.
18. Za nesprávné žalobce označil i nezvýšení odškodnění pro průtahy, k nimž došlo i v dalších obdobích trestního stíhání, než jen v období uvedeném soudem prvního stupně, úsudek soudu prvního stupně o zohlednění průtahů odškodněním *per se* se žalobci jeví být neakceptovatelným a průtahy ve výsledku bagatelizujícím. Výše žalobci přiznaného odškodnění za délku řízení je konečně nesrovnatelná s odškodněním přiznaným pravomocně dalším poškozeným v téže trestní věci (J. K. – 132 000 Kč, T. V. – 148 332,50 Kč).
19. Ve vztahu k nároku na odškodnění následků samotného trestního stíhání žalobce vytkl napadenému rozsudku nesprávné posouzení následků trestního stíhání v jeho osobnostní sféře, v jehož důsledku bylo žalobci přiznáno nepřiměřeně nízké odškodnění oproti shora uvedeným spolupoškozeným (J. K. – 456 000 Kč, T. V. – 250 000 Kč). Újma všech spoluobviněných se přitom nemohla příliš lišit již proto, že šlo o zastupitele a sousedy z malé obce, ostatním obyvatelům obce povětšinou osobně známé. Závěr soudu prvního stupně o minimálních dopadech trestního stíhání na žalobce stojí na „přehlédnutí“ celé řady skutečností, o nichž vypovídali svědci K., K. a J., z nichž je tento dopad zřejmý.
20. Žalobce nesouhlasil s nezohledněním medializace trestního stíhání, když medializace je v přímé příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním a v jejím důsledku dochází k újmě, tedy nedochází k přetržení příčinné souvislosti a žalovaná by měla nést následky za zvýšení nemateriální újmy, neboť poškozený je vystaven negativním reakcím. V obci všichni věděli, že i žalobce je trestně stíhán, přičemž v televizních reportážích byl nejen zobrazen, ale v pořadu xxx xxx xxx zaznělo v odsuzujícím rozsudku i žalobcovo plné jméno. Žalobce nesouhlasil ani s tím, jak soud prvního stupně bagatelizoval jím namítané nestandardnosti v činnosti předsedy senátu Mgr. Petra Jírsky.

21. Akcentací důvodů rozsudku o rozvodu manželství soud prvního stupně podle žalobce nezohlednil chronologii celé věci, neboť zatímco trestní stíhání začalo na podzim roku 2010 a k jeho masivní medializaci došlo na přelomu let 2011 a 2012, kdy probíhalo hlavní líčení, žalobce byl nepravomocně odsouzen a zahájil dvouleté bydlení v garáži, jsa manželkou vyhnán z domu, k rozvodu manželství došlo až v roce 2017, kdy už žalobce po rozvratu manželství žil v Brně s jinou ženou. V době rozvodu byla tedy situace zcela jiná, než v letech 2011 a 2012, v rámci rozvodového řízení nicméně žalobce neviděl důvody „hrabat se“ v minulosti a jítit staré rány. O tom, že na počátku problémů jeho manželství stálo trestní stíhání, vypověděli shodně svědci K. i K. „Svým způsobem nevěrný“ byl žalobce manželce až v době již rozvráceného manželství, nikoliv předtím.
22. Konečně žalobce zpochybnil i soudem prvního stupně provedené srovnání jeho případu s případem řešeným u soudu prvního stupně pod sp. zn. 28 C 168/2016, který neprošel ani odvolacím přezkumem a v němž šlo o odškodnění nemajetkové újmy za trestní stíhání trvající 811 dnů pro trestný čin se sazbou trestu odnětí svobody na 1 rok až 5 let, zatímco žalobce byl trestně stíhán 3 117 dnů pro trestný čin se sazbou 3 až 10 let, očekává pro případ odsouzení reálně uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody. Naopak poukázal na skutkové okolnosti věci posuzovaných posléze Ústavním soudem v nálezech ze dne 12. 1 2021, sp. zn. I. ÚS 4293/18, a ze dne 21. 6. 2021, sp. zn. II. ÚS 417/21.
23. Rovněž i ze všech věcných odvolacích důvodů žalobce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek v jeho odvoláním dotčených zamítavých výrocih zrušil a věc vrátil v tomto rozsahu soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
24. Žalovaná se ve vyjádření k odvolání ztotožnila s úsudkem žalobce o nepřezkoumatelnosti obou odvoláním dotčených zamítavých výroků a rovněž i z tohoto důvodu učiněným odvolacím návrhem, jakkoliv věcně považuje důvody napadeného rozsudku za správné. Žalobcovu srovnávací argumentaci s poškozenými K. a V. shledává neopodstatněnou, neboť ani dopad nepřiměřené délky řízení, ani osobnostní následky trestního stíhání nemusí být nutně u všech poškozených stejné.
25. Odvolací soud předně nepřisvědčil žalobcově odvolací námitce, sdílené i žalovanou, podle níž má být napadený rozsudek nepřezkoumatelný.
26. V rozsudku ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněném pod č. 100/2013 Sb. NS, Nejvyšší soud vysvětlil, že měřítkem toho, zda napadené rozhodnutí soudu prvního stupně je či není přezkoumatelné, nejsou požadavky odvolacího soudu na náležitosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale zájem účastníků řízení na tom, aby mohli v odvolání náležitě použít odvolací důvody. I když rozhodnutí soudu prvního stupně nevyhovuje všem požadavkům na jeho odůvodnění, není zpravidla nepřezkoumatelné, jestliže nedostatky odůvodnění nebyly podle obsahu odvolání na újmu uplatnění práv odvolatele.
27. Tak je tomu i v souzené věci, v níž žalobce ohlašuje údajnou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku vedle současně vznesených věcných námitek. Odůvodnění napadeného rozsudku žalobci zjevně nezabránilo v tom, aby proti rozsudku formuloval odvolací důvody (ostatně velmi zevrubně), na čemž skutečnost, že soud prvního stupně rozhodl *ultra petitum*, ničeho nemění. Odvolací námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku je tudíž lichá.
28. K již předznamenánému pochybení soudu prvního stupně, pokud po částečném vyhovění žalobě v rozsahu částky 22 500 Kč s příslušenstvím nezamítl žalobu o zbývajících 1 779 042 Kč s příslušenstvím, ale v součtu výroků II a III o 1 829 667 Kč s příslušenstvím, odvolací soud konstatuje, že z napadeného rozsudku lze dešifrovat důvod, který k tomu soud prvního stupně vedl. Podle odvolacího soudu spočívá tento důvod v tom, že soud prvního stupně považoval

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

(mylně) za předmět řízení i částku 50 625 Kč, uhrazenou žalovanou žalobci již před podáním žaloby, která právě odpovídá rozdílu částek 1 829 667 Kč a 1 779 042 Kč. Není sice zcela zřejmé, proč soud prvního stupně zamítl žalobu ve výroku II samostatně o 28 125 Kč s příslušenstvím, podstatné však je, že v součtu výroků II a III nemělo být rozhodnuto právě o částce 50 625 Kč s příslušenstvím, nepodložené žalobou jako základní podmínkou (sporného) řízení.

29. Odvolací soud proto nejprve postupoval podle § 219a odst. 1 písm. a) a § 221 odst. 1 písm. c) část věty před středníkem o. s. ř., napadený rozsudek zrušil a řízení zastavil v zamítavém výroku II ohledně částky 28 125 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10% ročně od 6. 3. 2020 do zaplacení a v zamítavém výroku III ohledně částky 22 500 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10% ročně od 6. 3. 2020 do zaplacení (tj. v částech, pokud jde o příslušenství, dotčených odvoláním, a ohledně jistin pak v součtu co do částky 50 625 Kč).
30. Tím odvolací soud zůstavil odvolacímu přezkumu napadený rozsudek v zamítavém výroku ve správné částce 1 779 042 Kč s příslušenstvím. Po jeho provedení z podnětu podaného odvolání a v jím vytyčených mezích, zahrnujícím i řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku (§ 212 a § 212a o. s. ř.), odvolací soud shledal odvolání zčásti důvodným, a to v obou zažalovaných nárocích.
31. Pokud jde o nárok na odškodnění nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku řízení, soud prvního stupně učinil z obsahu spisu procesního soudu správná skutková zjištění o průběhu namítaného řízení, o nichž ostatně nebylo mezi účastníky sporu. Se skutkovými zjištěními soudu prvního stupně o průběhu namítaného řízení se tak odvolací soud ztotožňuje jako správnými a v podrobnostech na ně pro stručnost odůvodnění svého rozhodnutí odkazuje.
32. Soud prvního stupně rovněž nepochybil, pokud na zjištěný skutkový stav věci aplikoval ustanovení § 13 a § 31a OdpŠk. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, podle nějž v namítaném řízení došlo k porušení žalobcova práva na přiměřenou délku řízení ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, a tím i k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí OdpŠk. Správný je i závěr soudu prvního stupně, že v důsledku porušení tohoto práva vznikla žalobci nemajetková újma (žalovaná presumovaný vznik újmy nevyvracela) a že takto vzniklou újmu je nutno odškodnit v penězích, neboť žádné okolnosti, pro něž by bylo na místě spokojit se v dané věci pouze s konstatováním porušení práva, žalovaná netvrdila (plní sama ostatně v penězích) a ani odvolací soud je (ve shodě se soudem prvního stupně) neshledal. I podle názoru odvolacího soudu nelze uzavřít jinak než o adekvátnosti peněžní satisfakce, která je v případě nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení primárním zadostiučiněním.
33. Po přezkoumání úvah soudu prvního stupně o výši odškodnění a zvážení k tomu vztažených odvolacích námitek odvolací soud předně konstatuje, že se neztotožnil s úsudkem soudu prvního stupně, podle nějž je při stanovení základní roční částky odškodnění namíste vyjít ze samé dolní hranice judikatorně ustaveného rozmezí, tj. 15 000 Kč. K jeho žalobcem prosazovanému navýšení s ohledem na změnu poměrů od vydání Stanoviska sice odvolací soud nevidí důvod, ztotožňuje se s ustáleným judikatorním řešením této otázky, podle nějž valorizace základní částky není namíste (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 4. 2021, sp. zn. 30 Cdo 428/2020, a judikaturu citovanou pod bodem 27 jeho odůvodnění). S přihlédnutím ke značné době trvání řízení (více než osm let projednávaná trestní věc) je však podle odvolacího soudu odpovídající stanovit základní roční odškodnění ve výši 16 000 Kč, tj. shodně, jako v případě obdobných nároků spoluobžalovaných V. (rozsudky zdejšího odvolacího soudu ze dne 9. 3. 2022, sp. zn. 28 Co 3/2022 – T. V., a ze dne 13. 10. 2021, sp. zn. 18 Co 257/2021 – L. V.). Stejnou výchozí částku zvolil, jak je odvolacímu soudu známo z jeho činnosti a jak je známo i účastníkům s ohledem na zastoupení poškozených týmž zástupcem a jednání státu Úřadem pro zastupování státu ve věcech

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

majetkových, soud prvního stupně i ve věci další stíhané zastupitelky H. M. (rozsudek ze dne 29. 12. 2021, sp. zn. 23 C 38/2020).

34. Základní hodnota odškodnění za 8 let, 6 měsíců a 15 dnů trvání řízení tak s přihlédnutím k modifikaci odškodnění na poloviční částku za první dva roky řízení činí 120 667 Kč.
35. Se zvážením kritérií uvedených pod písmeny b) až e) ustanovení § 31a odst. 3 OdpŠk soudem prvního stupně pro účely stanovení výsledné výše odškodnění odvolací soud souhlasí jen zčásti, k čemuž uvádí (po jednotlivých kritériích) následující.
36. Ke kritériu podle § 31a odst. 3 písm. b) OdpŠk:
37. Odvolací soud považuje za správné hodnocení namítaného řízení soudem prvního stupně jako složitějšího skutkově i procesně, jak soud prvního stupně pregnantně vyložil pod bodem 35 odůvodnění svého rozsudku. Podle odvolacího soudu je nicméně s ohledem na „váhu“ tohoto kritéria v celkovém kontextu věci odpovídající snížit základní odškodnění z tohoto důvodu jen o 10%, tj. zcela shodně, jako ve shora uvedených věcech spoluobžalovaných V.
38. Další důvod pro dílčí snížení odškodnění je i podle odvolacího soudu představován soudem prvního stupně správně akcentovanou „vícestupňovostí“ soudního rozhodování v meritu věci; i zde má odvolací soud nicméně za to, že adekvátní snížení vzhledem k podílu tohoto kritéria je představováno jen 10% základní částky, opět zcela shodně jako v rozsudcích zdejšího soudu vydaných ve věcech spoluobžalovaných V. „Vícestupňovost“ soudního rozhodování představuje v rámci kritéria podle § 31a odst. 3 písm. b) OdpŠk samostatný důvod přispívající k prodloužení délky projednávání věci (viz rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 23. 5. 2013, sp. zn. 30 Cdo 675/2013, či ze dne 15. 12. 2010, sp. zn. 30 Cdo 2138/2009). Kasační zásahy jsou pak pro žalovanou přítěžující okolností jen tehdy, pokud k rušení rozhodnutí dojde z důvodu nerespektování závazného právního názoru soudu vyššího stupně, výlučně z důvodu nepřezkoumatelnosti zrušovaného rozhodnutí nebo z důvodu jeho jiné procesní vady, případně z důvodu, že soud ve svém později zrušeném rozhodnutí nerespektoval stanovisko nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek (či – samo sebou – nález Ústavního soudu); uvedený důvod zrušení rozhodnutí přitom musí být ve zrušovacím rozhodnutí výslovně uveden (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 20. 11. 2012, sp. zn. 30 Cdo 1916/2010, či ze dne 4. 10. 2016, sp. zn. 30 Cdo 3945/2014). Uvedené státní přičitatelné faktory v souzené věci nejsou přítomny, neboť kasační zásah odvolacího soudu (rozsudek ze dne 6. 2. 2013) vycházel z jím zaujatého právního názoru na otázku významu důvodnosti restitučního nároku. Odvolací soud i v této věci plně sdílí názor vyslovený v již zmíněném rozsudku ze dne 9. 3. 2022, sp. zn. 28 Co 3/2022, ve věci T. V., podle něž „[n]ámítky žalobce, že trestní stíhání nemělo být vůbec zahajováno a že orgány činné v trestním řízení měly vyčkat do skončení restitučního řízení, jsou liché, neboť v kompenzačním řízení nemůže soud posuzovat správnost postupu orgánů činných v trestním řízení při zahájení trestního stíhání, rozhodující pro vznik nároku je pouze jeho výsledek. Stejně tak nemůže přezkoumávat procesní postup (účelnost jednotlivých procesních kroků) trestních soudů v odškodňované věci (včetně údajné podjatosti soudců), jestliže rozhodnutí nebylo právě z tohoto důvodu zrušeno (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1328/2009)“. Uvedené posouzení plně dopadá i na žalobcovu argumentaci, že si měl státní zástupce po vrácení věci k došetření počínat jinak než opětovným podáním obžaloby a že neměl být zadáván znalecký posudek.
39. Ke kritériu podle § 31a odst. 3 písm. c) OdpŠk:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

40. Ohledně kritéria jednání poškozeného odvolací soud konstatuje, že soud prvního stupně v konkrétních okolnostech věci správně nezaznamenal v tomto směru důvody ani pro snížení, ani pro zvýšení odškodnění.

41. Ke kritériu podle § 31a odst. 3 písm. d) OdpŠk:

42. Pokud jde o postup soudů (resp. orgánů činných v trestním řízení vůbec) ve věci, řízení vykázalo dílčí prodlevy, jakkoliv je závěr soudu prvního stupně o více než tříletém průtahu v letech 2014 až 2017 předčasným, mělo-li být v tomto období vyčkáváno výsledku správního řízení o státním občanství restituenta. Kritérium podle § 31a odst. 3 písm. d) OdpŠk je nicméně i v průtahových řízeních zpravidla dostatečně zohledněno již stanovením základního odškodnění, nadto je-li aplikována zvýšená (roční) výměra, tak jako v projednávané věci (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3411/2011, ze dne 25. 2. 2015, sp. zn. 30 Cdo 4273/2014, ze dne 19. 4. 2016, sp. zn. 30 Cdo 4870/2015, či ze dne 20. 10. 2021, sp. zn. 30 Cdo 1627/2021, proti němuž podaná ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 16. 11. 2021, sp. zn. II. ÚS 2958/21). Tak je tomu podle odvolacího soudu i v projednávané věci, a proto soud prvního stupně nezvýšením odškodnění z důvodu tohoto kritéria nepochybil.

43. Ke kritériu podle § 31a odst. 3 písm. e) OdpŠk:

44. Soud prvního stupně sice uvedl, že k navýšení odškodnění o 10% z tohoto důvodu přistoupil s vědomím paralelně uplatněného nároku na odškodnění újmy za vlastní trestní stíhání a zohlednění významu řízení při jeho odškodnění, tento jeho názor je však v rozporu s ustálenou judikaturou, od níž odvolací soud nespátřuje důvodu se odchýlit. Podle ní platí, že „[d]omáhá-li se poškozený zároveň nároku na náhradu nemajetkové újmy z titulu trestního stíhání, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, a z titulu nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (§ 13 odst. 1 věta druhá a třetí OdpŠk), není u druhého uvedeného nároku namístě vycházet z předpokladu vyššího významu předmětu řízení pro poškozeného“ (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněný pod číslem 122/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). K navýšení odškodnění za délku řízení pro jeho význam tedy není důvod.

45. Z uvedeného plyne, že základní odškodnění ve výši 120 667 Kč je nutno snížit jen o 20% na výsledných 96 534. Nad rámec požadavku na zaplacení takto vyčísleného výsledného odškodnění je žalobní požadavek na peněžitou satisfakci imateriální újmy za nepřiměřenou délku řízení nedůvodný.

46. Pokud jde o nárok na odškodnění za následky trestního stíhání (samého), soud prvního stupně nepochybil citací na věc přílehlých zákonných ustanovení, a je mu namístě přisvědčit i ve zdůraznění významu závěrů přijatých a odůvodněných v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 122/2012, podle kterého se zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, poskytuje podle § 31a OdpŠk, jež je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a jež tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soud tak při stanovení formy či výše zadostiučinění má vyjít především z povahy trestní věci, z délky trestního stíhání a dopadů trestního stíhání do osobnosti sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namístě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

47. Odvolací soud sdílí závěr prvního stupně, že žalobci vznikla trestním stíháním nehmotná újma a že jejím spravedlivým odškodněním je peněžitá satisfakce, jak ostatně na věc nahlížela i žalovaná již v rámci předběžného projednání nároku.
48. Soudem prvního stupně provedené kvalifikování míry újmy jako minimální však odvolací soud nesdílí, máje především za to, že trestní stíhání přineslo žalobci kromě negativních odsudků v sociálním okolí malé venkovské obce rovněž i negativní odraz v jeho manželství, jak o tom přesvědčivě vypovídali všichni tři slyšení svědci, zejm. pak žalobcův syn R. Důvody po řadě let od zahájení trestního stíhání vydaného rozsudku rozvodu manželství se odvolacímu soudu nejeví být rozhodujícími, vysvětlení jejich akceptace žalobcem v rozvodovém řízení odvolací soud shledává přijatelným. Bylo na žalované, aby se skutečnosti uváděné svědky pokusila vyvrátit např. důkazním návrhem výsledku žalobcovy bývalé manželky, což neučinila. Současně je odvolací soud přesvědčen, že negativní mediální publicitu nelze zcela „odstínit“ poukazy na obecné principy trestního řízení a veřejně známé okolnosti případu.
49. Nadto podle odvolacího soudu soud prvního stupně při hodnocení nároku na odškodnění újmy zapříčiněné trestním stíháním dostatečně nezvážil ani značnou délku trestního stíhání, jakkoliv jistě odškodňované samostatně. V judikatuře Nejvyššího soudu byl vysloven názor, podle něž je „[p]ři posuzování nároku na náhradu újmy způsobené trestním stíháním rovněž délka řízení jedním z určujících kritérií. Délka řízení má v tomto případě jiný význam než při posuzování její přiměřenosti pro případné odškodnění újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení. To z toho důvodu, že újma u trestního stíhání spočívá v morálním poškození osobnosti (integrity) poškozeného v době trestního stíhání a narušení jeho soukromého, rodinného, popřípadě i jiného života, zatímco v případě nepřiměřené délky řízení újma spočívá ve stavu nejistoty ohledně výsledku řízení. Z toho důvodu i délka řízení, jež je pro posouzení posledně uvedeného nároku shledána přiměřenou, může při posouzení nároku na náhradu újmy způsobené trestním stíháním vést k závěru o vzniku této újmy, případně o vzniku újmy vyšší intenzity. Z toho důvodu je nezbytné, aby při posouzení tohoto nároku byla délka řízení rovněž zohledněna.“ (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 3604/2014).
50. Žalobci na druhou stranu, jak soud prvního stupně zmapováním jeho pracovních angažmá v době trestního stíhání správně zjistil, nevznikly tíživé následky v pracovní sféře. Odvolacímu soudu je přitom z jeho činnosti známa řada případů, kdy zahájení trestního stíhání přineslo obviněnému posléze už jen obtížně reparovatelné či dokonce prakticky nevratné negativní pracovní důsledky, což jistě není žalobcův případ.
51. Všem shora uvedenému adekvátní výši odškodnění se odvolacímu soudu jeví být částka 150 000 Kč. Shodné částky se dostalo na odškodnění ve věci vedené v prvním stupni před Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 232/2010 a posledně posuzované rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3858/2013, poškozenému žalobci – starostovi malé obce, a to za široce medializované trestní stíhání pro trestné činy porušování povinnosti při správě cizího majetku, zneužívání pravomoci veřejného činitele a zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění, jež sice trvalo „jen“ necelé tři roky a poškozenému hrozil trest do tří let odnětí svobody, trestní stíhání však vyvolalo velmi negativní ohlas v okolí poškozeného, údajná trestná činnost poškozeného byla v médiích prezentována jako mimořádně rozsáhlá, žalobce byl v obci označován za „zloděje“, trestní stíhání vyústilo v krizi jeho manželství. Ve věci vedené u zdejšího soudu jako soudu odvolacího pod sp. zn. 13 Co 250/2018 byl rovněž částkou 150 000 Kč odškodněn z téhož titulu obžalovaný stíhaný bezmála deset let (i on byl nicméně za nepřiměřenou délku stíhání odškodněn samostatně) pro zvláště závažný úmyslný trestný čin majetkové povahy (podvod se způsobením škody velkého rozsahu) s hrozbou trestu odnětí svobody na 10 až 15 let. Trestní stíhání v obavách o budoucnost rodiny, když byl při zahájení trestního stíhání otcem malého dítěte, odložil další plánované rodičovství, pocíťoval stres, jehož míru nemohla nezvýšit skutečnost, že

mu byl soudem prvního stupně nepravomocně uložen šestiletý nepodmíněný trest odnětí svobody. Tato zvýšená nejistota trvala deset měsíců, jež uplynuly do zrušení odsuzujícího rozsudku odvolacím soudem, který věc rovněž vrátil až do přípravného řízení. Poškozený byl tři roky omezen v možnosti vycestování do zahraničí, neboť mu byl po tuto dobu odebrán cestovní pas. Trestní věc byla rozsáhle medializována („kauza investičního fondu xxx“), a to zejm. v souvislosti s vyhlášením odsuzujícího rozsudku, kdy byly obrazové a zvukové záznamy z tohoto vyhlášení odvysílány v celostátních médiích (mj. několika televizními stanicemi v hlavních zpravodajských pořadech), poškozený zde byl identifikován jak podobou, tak jménem a příjmením, a rozsudek sám byl při jeho vyhlášení odůvodněn mediálně velmi atraktivním způsobem. Odškodnění žalobce částkou 150 000 Kč konečně odpovídá i odškodnému pravomocně přisouzenému již uvedenými rozhodnutími spoluobžalovaným M. (150 000 Kč) a L. V. (120 000 Kč). Výrazně vyšší odškodnění přiznané starostovi J. K. (436 000 Kč) odpovídá již tomu, že právě on byl jednoznačným „mediálním hromosvodem“ celé trestní věci.

- 52.K žalobcem označeným nálezhům Ústavního soudu odvolací soud konstatuje, že tam posuzované případy vykazují oproti žalobcově trestní věci zcela zásadní odlišnosti. V nálezu ze dne 12. 1. 2021, sp. zn. I. ÚS 4293/18, byl posuzován případ stěžovatele, dlouholetého starosty, člena rady a zastupitelstva centrální pražské městské části, zastávajícího veřejné funkce od roku 1990, který z důvodu nezákonného trestního stíhání na tyto funkce v letech 2012 a 2013 rezignoval. Rovněž v nálezu ze dne 21. 6. 2021, sp. zn. II. ÚS 417/21, byl stěžovatel veřejně činnou osobou (primátorem statutárního města, senátorem), jemuž nedůvodně trestní stíhání „zlikvidovalo“ profesní (politickou) kariéru. Dále lze poukázat i na nález Ústavního soudu ze dne 27. 9. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3183/15, a v něm řešený případ stěžovatelky (poškozené), která byla v průběhu trestního stíhání pravomocně odsouzena, a to hned dvakrát (!), přičemž podruhé to pro ni bylo naprosto nečekané s ohledem na to, že druhý odsuzující rozsudek nerespektoval závazný právní názor vyslovený v kasačním rozhodnutí Nejvyššího soudu; uvedená odsouzení při ni přitom měla mj. významně tíživé profesní důsledky. V žalobcově případě o nic takového nešlo, pročez podle názoru odvolacího soudu ob stojí jemu přiznané odškodnění i se znalostí případů řešených v citovaných nálezech, v nichž byli poškození odškodňováni významně vyššími částkami.
- 53.Ze všech shora vyložených důvodů odvolací soud změnil napadený zamítavý výrok III rozsudku soudu prvního stupně podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. tak, že vyhověl žalobě ještě co do částky 133 409 Kč (110 000 Kč na odškodnění za nezákonné rozhodnutí a 23 409 Kč za nesprávný úřední postup) spolu s důvodně a v zákonné výši požadovaným úrokem z prodlení, a ve zbytku napadený rozsudek v tomto výroku podle § 219 o. s. ř. potvrdil jako věcně správný.
- 54.Důvod pro změnu či potvrzení napadeného rozsudku však odvolací soud neshledal ve vztahu k výrokům o náhradě nákladů státu. Z obsahu spisu plyne, že soud prvního stupně dosud nerozhodl o svědčeném uplatněném svědkem K. Proto odvolací soud napadený rozsudek v těchto výrocích za použití ustanovení § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř. zrušil a věc právě jen v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení [§ 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř.]. V něm soud prvního stupně o nárokováném svědečném nejprve rozhodne, následně jej vyplatí, přizná-li jej, a poté znovu rozhodne podle § 148 odst. 1 o. s. ř.
- 55.O nákladech řízení před soudy obou stupňů (§ 224 odst. 2 o. s. ř.) rozhodl odvolací soud podle zásady úspěchu ve věci (§ 224 odst. 1, § 142 odst. 3 o. s. ř.), vycházející z toho, že výsledek řízení projevující se tím, že poškozený dosáhne satisfakce uložením povinnosti škůdce nahradit mu nemateriální újmu, lze hodnotit ve smyslu zásad úspěchu ve věci obdobně jako plný úspěch, byť poškozenému nebylo přiznáno jím požadované plnění v celé jeho výši (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2707/2013, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 40/2014).

56. Náklady řízení takto tedy plně úspěšného žalobce, vypočtené podle příslušných ustanovení vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif („AT“), sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2 000 Kč a dále z:

- odměny advokáta žalobce za zastupování podle § 137 odst. 2 o. s. ř., § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. a) – viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013 – a § 11 odst. 1 AT, za celkem 13 vykonaných úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, písemná podání ve věci samé ze dne 18. 11. 2020, 8. 12. 2020 a 10. 8. 2021, účast na šesti jednáních soudu prvního stupně, podání odvolání a účast na jednání odvolacího soudu), vše po 5 100 Kč/úkon (dva nároky se samostatným skutkovým základem v tarifní hodnotě po 50 000 Kč), celkem odměna 66 300 Kč;

- náhrady hotových výdajů advokáta podle § 13 odst. 4 AT za totéž ve výši 3 900 Kč (13 x 300 Kč);

- náhrady za promeškaný čas strávený cestou z místa sídla advokáta k sedmi jednáním soudu a zpět podle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 AT ve výši 7 000 Kč, jedna cesta – deset půlhodin;

- náhrady cestovních výdajů advokáta podle § 13 odst. 1 a 4 AT, §§ 157 - 160 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a příslušných vyhlášek (č. 358/2019 Sb., 589/2020 Sb. a 511/2021 Sb.) v úhrnné (žalobcem správně vyúčtované) výši 17 645 Kč;

- náhrady za daň z přidané hodnoty, jíž je zástupce žalobce plátcem, v zákonné sazbě 21%, počítané podle § 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř. z odměny a náhrad shora (celkem ve výši 94 845 Kč), a tedy činící 19 917 Kč.

Celkem tedy náklady řízení žalobce před soudy obou stupňů činí 116 762 Kč.

57. O lhůtě k plnění ve výroku o nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 211 a § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř.; takto prodloužená lhůta odpovídá podmínkám čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná při výplatě peněžních plnění řídí, přičemž odvolacímu soudu současně nejsou známy okolnosti, pro něž by bylo důvodné se domnívat, že stanovení delší lhůty k plnění oproti třídní zákonné lhůtě může způsobit žalobkyni jakoukoliv újmu. V měnícím výroku o věci samé odvolací soud nicméně při vyhlášení rozsudku o pariční lhůtě nerozhodl, protože žalovaná povinna plnit v zákonné lhůtě (§ 261a odst. 2 o. s. ř.).

58. O povinnosti žalované zaplatit náklady řízení k rukám žalobcova advokáta bylo rozhodnuto podle § 211 a § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je v rozsahu, v němž jím odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku III ohledně částky 110 000 Kč s příslušenstvím a potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v tomtéž výroku ohledně částky 1 645 633 Kč s příslušenstvím, přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně rozhodujícího v této věci ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek dle § 237 o. s. ř., tedy jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak; jinak proti tomuto rozsudku **není** dovolání přípustné.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat

Shodu s prvopisem potvrzuje J. H.

návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na nařízení exekuce.

Praha 5. října 2022

JUDr. Eliška Mrázková v. r.
předsedkyně senátu